

ΧΡΥΣΑΓΗ ΙΣΜΗΝΗ  
διπλωματική εργασία

επιβλέποντες: Ε.Γαβρήλου | Φ.Ωραιόπουλος

## ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ: Το έπιπλο ως εργαλείο σχεδιαστικών πρακτικών

Στο πλαίσιο αυτής της διπλωματικής εργασίας επιχειρείται η μετάβαση από το έπιπλο στην αρχιτεκτονική, ξεκινώντας από τον μικρότερο/εσωτερικό χώρο και καταλήγοντας σε μεγαλύτερο/εξωτερικό περιβάλλον, λαμβάνοντας ταυτόχρονα υπόψη τη σχέση θετικού-αρνητικού χώρου.

Η οργάνωση της διπλωματικής είναι συνειρμική, ακολουθώντας την πορεία της συνθετικής διαδικασίας.

Πιο συγκεκριμένα, ξεκινώντας από μια χωρική εμπειρία σχετική με τη σύνδεση επίπλου-χώρου, αναζητήθηκαν οι διαστάσεις “επίπλων-δομών” μέσω της αποτύπωσης κενών στην πόλη, ερευνήθηκε η έννοια του αρνητικού χώρου και ο ιαπωνικός όρος *ma*, παρατηρήθηκαν στοιχεία που καταναλώνουν χώρο στο εσωτερικό κατοικιών, πραγματοποιήθηκε η μελέτη και ο διαχωρισμός του προσωπικού μου χώρου διαμονής σε θετικό και αρνητικό χώρο και δημιουργήθηκε ένας γενικός κώδικας ανάγνωσης του χώρου με βάση τη σχέση επίπλου-αρχιτεκτονικής και κενού-πλήρους. Στη συνέχεια, επιλέχθηκε η κατάλληλη περιοχή για να αποτελέσει παράδειγμα μετάφρασης και επεξεργασίας σύμφωνα με τον κώδικα (πλατεία τελωνείου, διατηρητέα αποθήκη, τμήμα της συνέχειας της ψαραγοράς) και πραγματοποιήθηκαν τέσσερις παρεμβάσεις (όσες και οι τυπολογίες του κώδικα).

Τις επεμβάσεις αυτές, αποτελούν: τοίχος προβολών, επιμέρους δημόσια έπιπλα, τοίχος- έπιπλο προς εξυπηρέτηση των εκθεσιακών αναγκών της διατηρητέας αποθήκης, αποθηκευτικός τοίχος-διαχωριστικό των διαστάσεων των καταστημάτων της περιοχής και χωρική διαμόρφωση στην πλατεία του τελωνείου για στέγαση υπαίθριας αγοράς και παροχής σημείων στάσης και ξεκούρασης.

Χρυσάγη Ισμήνη | επιβλέποντες καθηγητές: Ε.Γαβρήλου, Φ.Ωραιόπουλος

## **RESIDUAL SPACES: rethinking furniture design as a generator of spatial experience**

As part of the diploma project, a transition from furniture to architecture is attended. Diminutive/internal space presents itself as origin to this thesis, leading to large/external surrounding design, simultaneously considering positive-negative space relation.

Diploma structure is consciously following designing process.

Being specific, through a spatial experience related to the connection of furniture and space, dimensions of "furniture-structures" are enquired by depicting city voids. Research includes the concept of negative space and the Japanese term of ma, elements that consume space inside residences, the division of my personal living space into negative and positive space, and the production of a generic reading code, based on the relation of furniture and architecture as well as relation. According to the code, the site of interest comes as an example of interpretation and processing

( Custom square, preserved warehouse, part of the fish market ). Four interventions are proposed (as many as the typologies of the code).

Interventions are: a projection wall, public furniture, a wall-furniture for exhibition services inside the warehouse, a storage wall-divider of the surrounding stores and spatial configuration of the Custom square, in order to house the flea market and provide spots of standing and relaxing.

Chrysagi Ismini | Supervisors: E. Gavrilou, F. Oreopoulos

## ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ:

Το έπιπλο ως εργαλείο σχεδιαστικών πρακτικών.

Στο πλαίσιο αυτής της διπλωματικής εργασίας επιχειρείται η μετάβαση από το έπιπλο στην αρχιτεκτονική, ξεκινώντας από τον μικρότερο/εσωτερικό χώρο και καταλήγοντας σε μεγαλύτερο/εξωτερικό περιβάλλον, λαμβάνοντας ταυτόχρονα υπόψη τη σχέση θετικού-αρνητικού χώρου.

Η οργάνωση της διπλωματικής είναι συνειρμική, ακολουθώντας την πορεία της συνθετικής διαδικασίας.

Πιο συγκεκριμένα, ξεκινώντας από μια χωρική εμπειρία σχετική με τη σύνδεση επίπλου-χώρου, αναζητήθηκαν οι διαστάσεις “επίπλων-δομών” μέσω της αποτύπωσης κενών στην πόλη, ερευνήθηκε η έννοια του αρνητικού χώρου και ο ιαπωνικός όρος ma, παρατηρήθηκαν στοιχεία που καταναλώνουν χώρο στο εσωτερικό κατοικιών, πραγματοποιήθηκε η μελέτη και ο διαχωρισμός του προσωπικού μου χώρου διαμονής σε θετικό και αρνητικό χώρο, δημιουργήθηκε ένας γενικός κώδικας ανάγνωσης του χώρου με βάση τη σχέση επίπλου-αρχιτεκτονικής και κενού-πλήρους, επιλέχθηκε η κατάλληλη περιοχή για να αποτελέσει παράδειγμα μετάφρασης και επεξεργασίας σύμφωνα με τον κώδικα και πραγματοποιήθηκαν τέσσερις παρεμβάσεις (όσες και οι τυπολογίες του κώδικα).

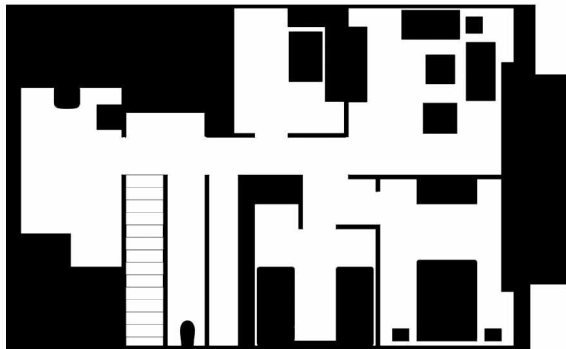
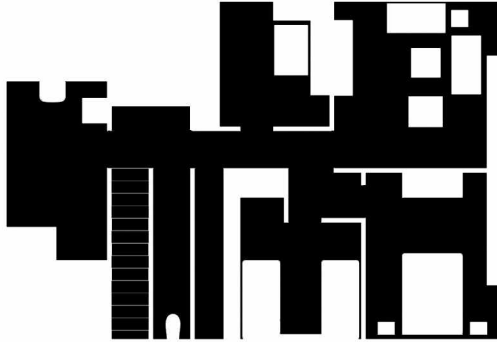
## ΧΩΡΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Αφετηρία της διπλωματικής εργασίας αποτέλεσε η προσωπική μου χωρική εμπειρία παραμονής σε ένα μικρό παραδοσιακό σπίτι στα Filzmoos της Αυστρίας, κατά τη διάρκεια ταξιδιού.

Η κατοικία παρουσίαζε ιδιαιτερότητες, όσον αφορά τις διαστάσεις των χώρων και τη σχέση της με τα έπιπλα, καθώς παρά τη μικρή διάσταση των δωματίων, ο χώρος βιώθηκε ως επαρκής και λειτουργικός. Τα έπιπλα ήταν τοποθετημένα στην μοναδική, λόγω διαστάσεων, επιτρεπτή διάταξή τους, ενώ υπήρχαν και τμήματα τοίχου που είχαν «φαγωθεί» για να τα παραλάβουν. Κατά την προσπάθεια κατανόησης της σχέσης επίπλου-χώρου, αποτυπώθηκε σχεδιαστικά εκ μνήμεως η κατοικία και ο ελεύθερος χώρος.

σχήματα:

σύνδεση επίπλων και δομικών στοιχείων της κάτοψης ως τμήματα μιας ενιαίας επιφάνειας



## ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ παρατηρώντας το κενό

Θεωρώντας το έπιπλο ως μια μεγαλύτερη από το συνηθισμένο δομή, η οποία να διαμορφώνει τον χώρο γύρω της και να του προσδίδει ιδιότητες, αναζητήθηκαν οι κατάλληλες διαστάσεις. Εξερευνήθηκαν διαφορετικών ειδών κενά που συναντώνται στην πόλη και που από πλευράς διαστάσεων, θα μπορούσαν να «χωρέσουν» έπιπλα-δομές. Ταυτόχρονα, αποτυπώθηκαν εγκοπές, οι οποίες πραγματεύονταν τον οριακή διάσταση συγκρότησης χώρου.











KENO

## ΑΡΝΗΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ-ΜΑ

Κατά την προσπάθεια κατανόησης και οπτικοποίησης του κενού, ερευνήθηκε η αντίληψη του όρου σε Δύση και Ανατολή.

Στην Δύση, ο χώρος ταυτίζεται με την απόσταση ανάμεσα στα αντικείμενα. Το άτομο μαθαίνει να αντιλαμβάνεται και να αντιδρά στα αντικείμενα, θεωρώντας τον χώρο ως κενό. Η ουσία αυτής της νοητικής διαδικασίας καθίσταται κατανοητή, μέσω της αντιπαράθεσης της αντίστοιχης αντίληψης των Ιαπώνων σχετικά με τον χώρο, οι οποίοι είναι εκπαιδευμένοι στο να προσδίδουν νόημα σε αυτόν-να αντιλαμβάνονται το σχήμα και την οργάνωση των αντικειμένων.<sup>1</sup>

## Δύση-Αρνητικός Χώρος

Στην τέχνη, αρνητικός χώρος ονομάζεται ο χώρος γύρω ή ανάμεσα στα αντικείμενα μιας εικόνας. Ο αρνητικός χώρος γίνεται περισσότερο εμφανής όταν, ο χώρος γύρω από ένα αντικείμενο και όχι το αντικείμενο αυτό δημιουργεί ένα ενδιαφέρον ή καλλιτεχνικά σχετικό σχήμα. Τέτοιος χώρος χρησιμοποιείται συχνά για το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα ως το «πραγματικό» αντικείμενο της εικόνας.

Σε μια ασπρόμαυρη εικόνα, το αντικείμενο συνήθως αποτυπώνεται με μαύρο και ο χώρος γύρω του αφήνεται κενός (άσπρος), σχηματίζοντας με αυτόν τον τρόπο τη σιλουέτα του. Ωστόσο, αντιστρέφοντας τους τόνους ούτως ώστε, ο χώρος γύρω από το αντικείμενο να είναι μαύρος και το ίδιο το αντικείμενο λευκό, τονίζεται ο αρνητικός χώρος, καθώς δημιουργούνται σχήματα γύρω από το αντικείμενο. Η τεχνική αυτή ονομάζεται αντιστροφή σιλουέτας-φόντου. Στοιχεία μιας εικόνας που αποπροσανατολίζουν από το κυρίως αντικείμενο ή στην περίπτωση της φωτογραφίας, αντικείμενα στο ίδιο εστιακό επίπεδο, δεν χαρακτηρίζονται ως αρνητικός χώρος. Ο αρνητικός χώρος χρησιμοποιείται για να απεικονίσει ένα αντικείμενο, δείχνοντας τα πάντα γύρω από αυτό, αλλά όχι το ίδιο το αντικείμενο. Η χρήση του αρνητικού χώρου παράγει τη σιλουέτα του αντικειμένου. Συχνότερα ωστόσο, ο αρνητικός χώρος χρησιμοποιείται ως ουδέτερο ή αντιθετικό φόντο, ώστε ο θεατής να εστιάσει στο κυρίως αντικείμενο, το οποίο

επομένως ονομάζεται ως θετικός χώρος.

Η χρήση αρνητικού χώρου, ο οποίος εξισορροπεί τον θετικό χώρο σε μια σύνθεση, αφήνει στο μάτι «χώρο για να ξεκουραστεί». Ο αρνητικός χώρος είναι ο χώρος ανάμεσα ή γύρω από ένα αντικείμενο, αλλά δεν αποτελεί τμήμα του ίδιου του αντικειμένου. Αποτελεί το αντίθετο ενός προσδιορισμένου αντικειμένου και μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να καθοριστούν ευκολότερα τα όρια του θετικού χώρου.<sup>2</sup>

Στο βιβλίο του “The Art of Looking Sideways”, ο Alan Fletcher αναφέρεται στον όρο μα:

Ο χώρος είναι ουσία. Ο Cézanne ζωγράφιζε και μοντελοποιούσε χώρο. Ο Giacometti φιλοτεχνούσε γλυπτά “αφαιρώντας το λίπος από το χώρο”. Ο Mallarmé συνέθετε ποιήματα με λέξεις, αλλά και κενά. Ο Ralph Richardson βεβαίωσε πως η ηθοποιία βασίζεται στις παύσεις. Ο Isaac Stern περιέγραψε τη μουσική ως “αυτό το μικρό κομμάτι μεταξύ κάθε νότας - σιωπές που δίνουν μορφή”... Οι Ιάπωνες έχουν μια λέξη (μα) για αυτό το διάστημα που δίνει σχήμα στο σύνολο. Στη Δύση δεν έχουμε ούτε λέξη, ούτε όρο. Μια σοβαρή παράλειψη.

## Ανατολή-Μα(間)

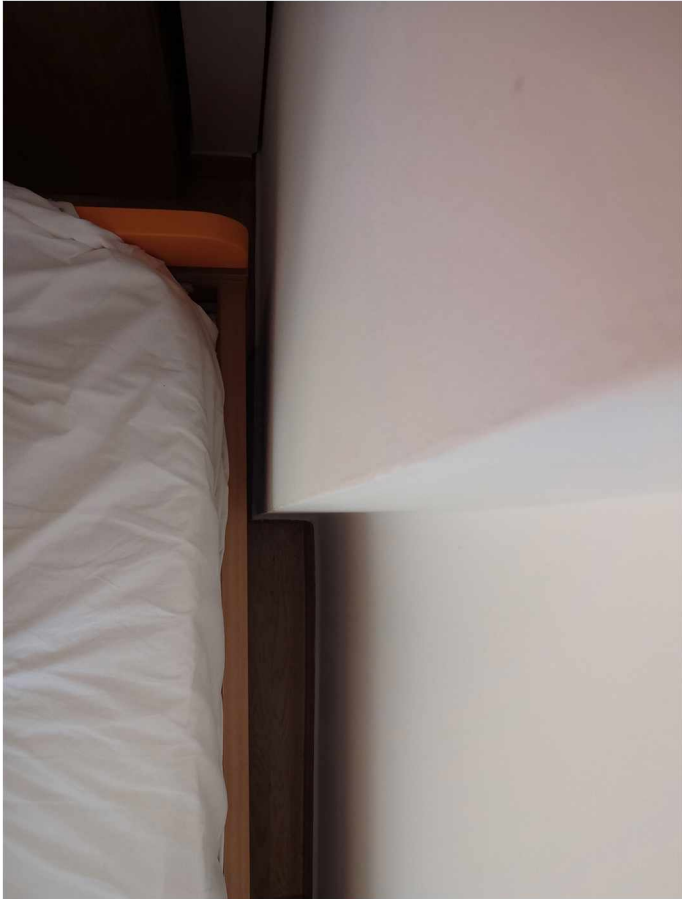
Η έννοια του χώρου βιώνεται σταδιακά, μέσω διαστημάτων χωρικής περιγραφής. Στα Ιαπωνικά η λέξη για τον χώρο (ma), εμπεριέχει την έννοια του διαστήματος. Περιγράφεται καλύτερα ως μια κατάσταση συναίσθησης του χώρου, διαφορετική από τον τρόπο που αντιλαμβάνεται κανείς μια κλειστή τρισδιάστατη οντότητα, αλλά ως η ταυτόχρονη επίγνωση της μορφής και της μη-μορφής, επίγνωση που απορρέει από την επίταση του βλέμματος. Το Μα είναι κάτι που δημιουργείται από συνθετικά στοιχεία, είναι αυτό που λαμβάνει χώρα στην φαντασία του ανθρώπου, καθώς βιώνει αυτά τα στοιχεία. Γι' αυτό και μπορεί να προσδιοριστεί ως βιωματικός χώρος, ο οποίος γίνεται κατανοητός μέσω της επίτασης του βλέμματος.

Μα σημαίνει ένα διάστημα στο χρόνο και στο χώρο, αλλά είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα κενό. Στο θέατρο αποτελεί μια δραματική παύση ανάμεσα στα λόγια, στη μουσική ερμηνεύεται διαφορετικά, ανάλογα με τον εκάστοτε μουσικό και τον τρόπο που επιθυμεί να χωροθετήσει τις νότες του, ενώ στη ζωγραφική, ο κενός χώρος χρησιμοποιείται για να επεκτείνει την ολότητα του πίνακα.<sup>3</sup>

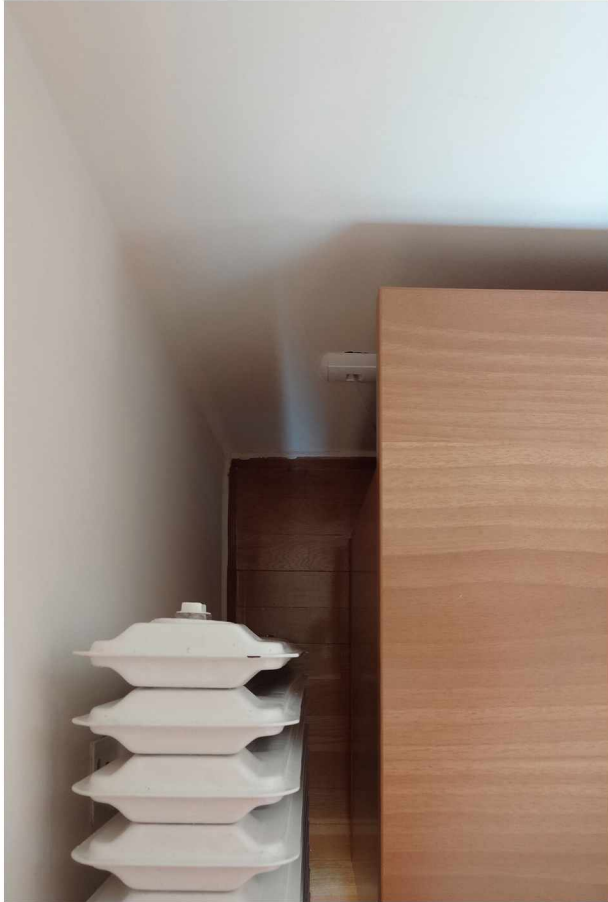
## ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΓΚΟΠΕΣ

Μεταβαίνοντας στο εσωτερικό κατοικιών, παρατηρήθηκαν και καταγράφηκαν τα στοιχεία που «τρώνε χώρο» από το εσωτερικό κενό, σμιλεύοντας το σχήμα του. Πρίζες, λάμπες, χερούλια, πόρτες, παράθυρα, κάδρα, καλοριφέρ, κλιματιστικά, κρέμαστρα, κουρτίνες και κουρτινόξυλα, αποτελούν στοιχεία που συχνά θεωρούνται αμελητέα, αλλά στην πραγματικότητα επηρεάζουν έντονα τον χώρο. Στην περίπτωση λανθασμένης τοποθέτησής τους, αχρηστεύεται πολύ περισσότερος χώρος από αυτόν που καταλαμβάνουν, εμποδίζοντας την τοποθέτηση επίπλων.

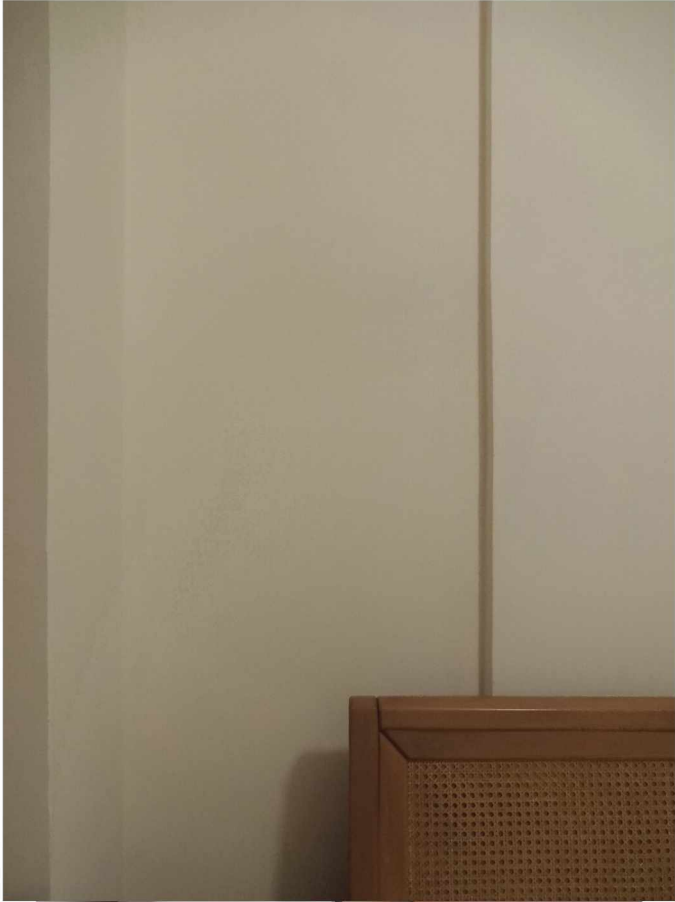




















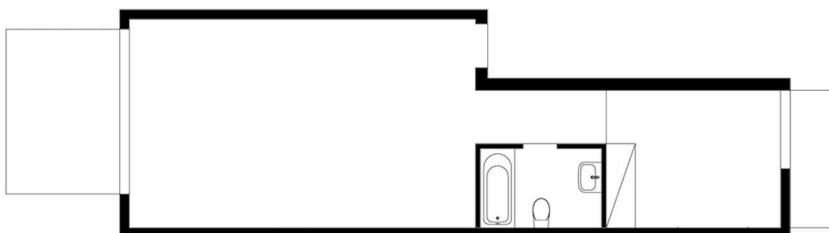


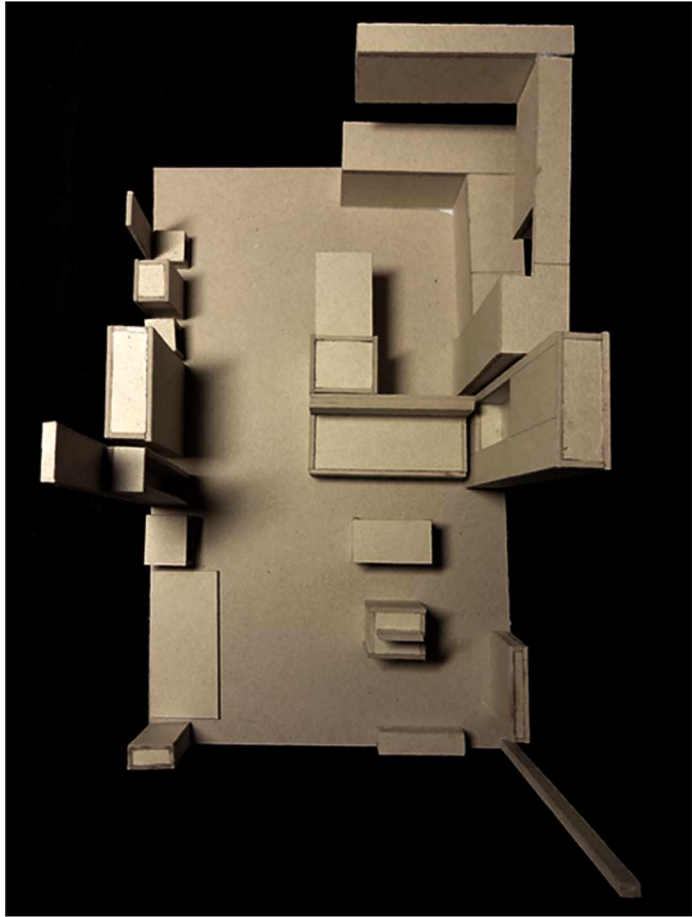




## ΜΕΛΕΤΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Κατά την προσπάθεια διαχωρισμού θετικού και αρνητικού χώρου, επιλέχθηκε η παρατήρηση του φοιτητικού μου διαμερίσματος, τον χώρο με τον οποίο έχω μεγαλύτερη οικειότητα και που έχω επιπλώσει η ίδια.







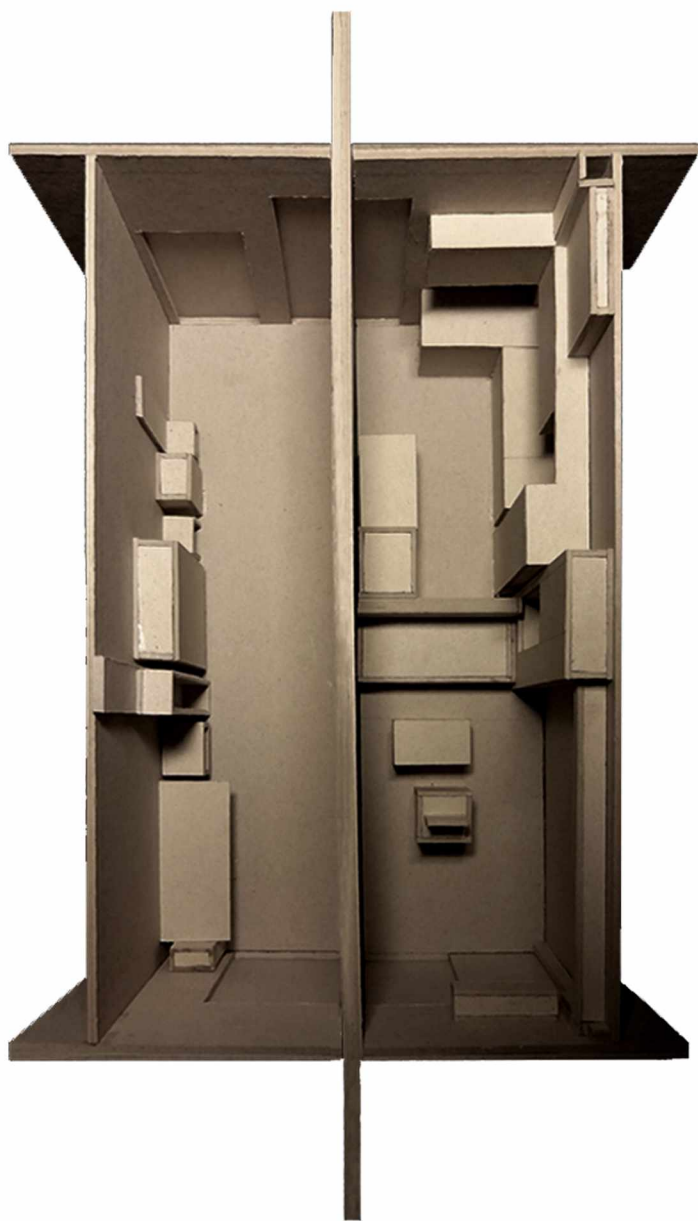








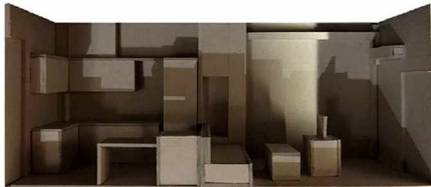
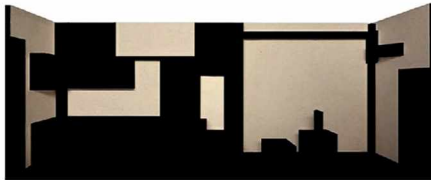
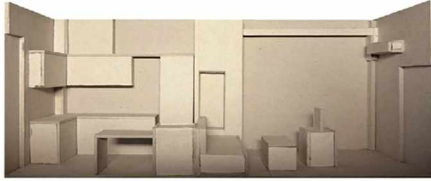




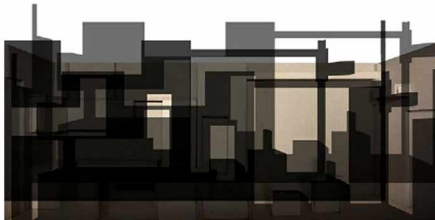






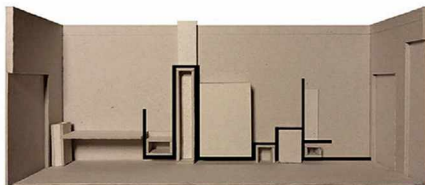
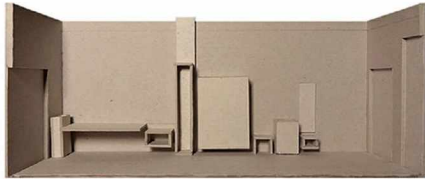
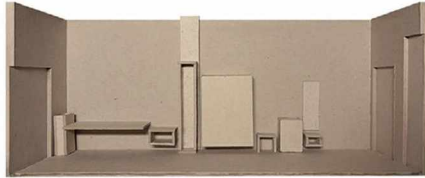


δημιουργούνται  
τρεις χώροι από:  
1. τα έπιπλα  
2. τους τοίχους  
3. τις σκιές

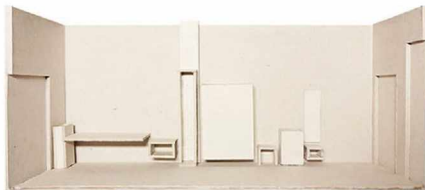






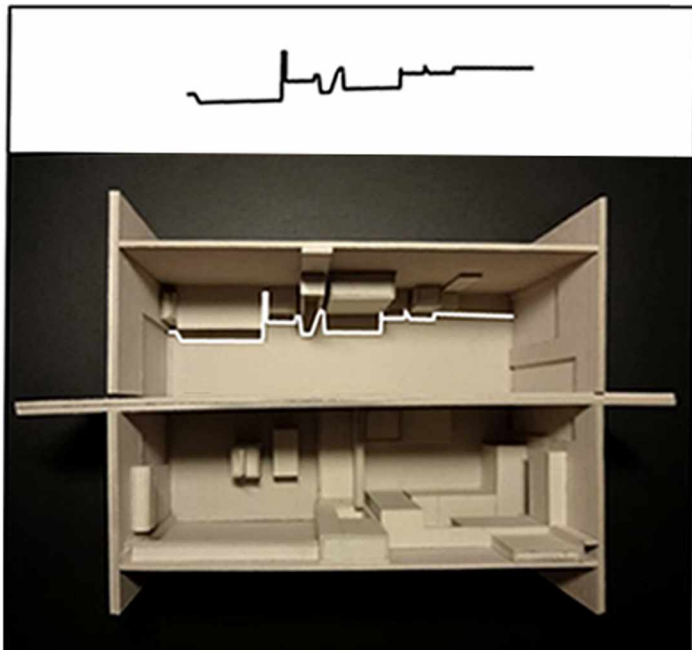


η σκιά ως εργαλείο  
ένωσης χώρου

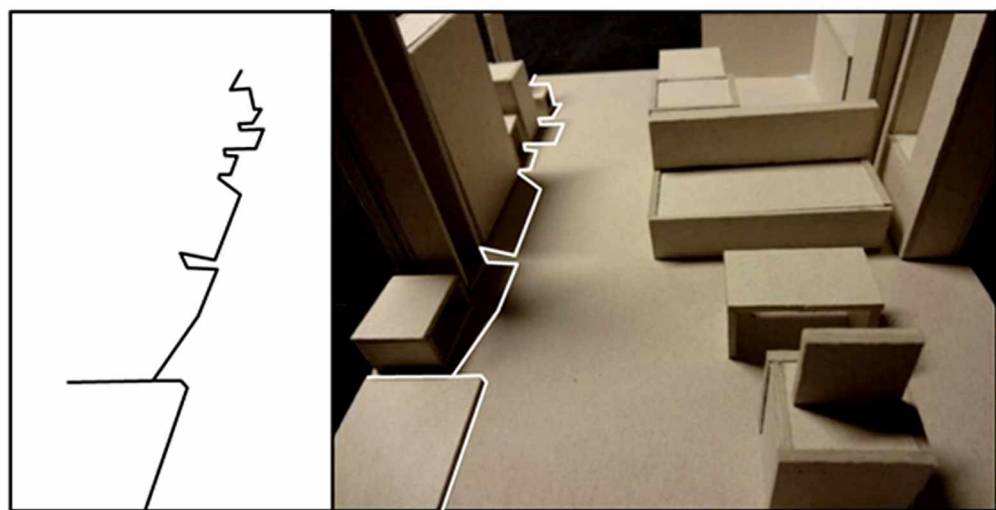




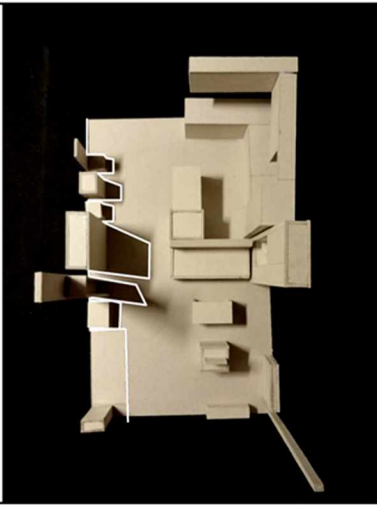
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΙΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΟΥ





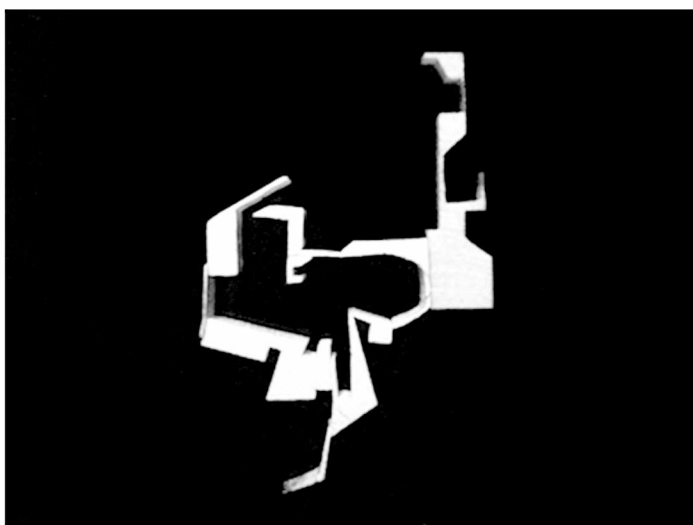






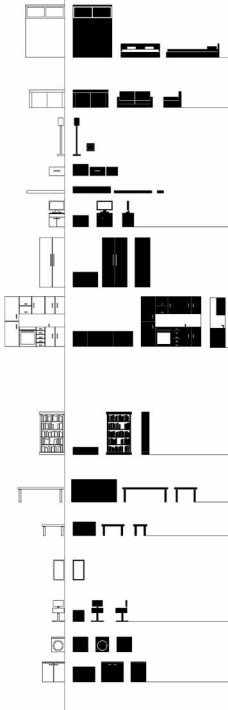




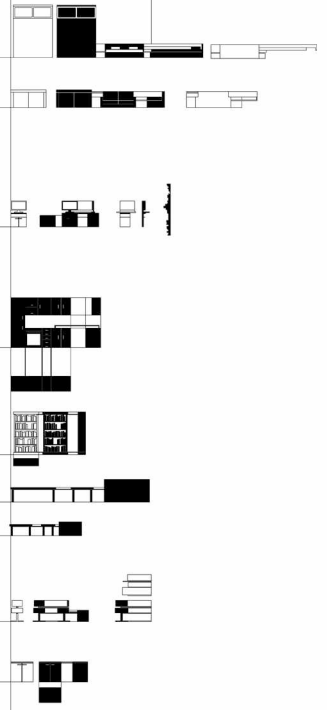




έπιπλα σε κάτοψη, όψη, πλάγια όψη



αίσθηση ενιαίας δομής







## Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

-παρατηρήσεις

Η μορφή που προέκυψε από την επεξεργασία του skyline χρησιμοποιήθηκε ως δείγμα στην προσπάθεια παραγωγής διαφορετικών τυπολογιών χώρου. Η μορφή αυτή επιλέχθηκε για πειραματισμό, λόγω της ομοιότητάς της με τοίχο, στις πλευρές του οποίου έχουν τοποθετηθεί έπιπλα.



## ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΩΔΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΧΩΡΟΥ -συμπεράσματα

Από την παρατήρηση της συμπεριφοράς του δείγματος, γίνεται αντιληπτό πως η κατοίκηση ενός χώρου επιτυγχάνεται μέσω των επίπλων. Η απουσία τους αφήνει τους τοίχους γυμνούς από εγχοπές και προεξοχές αναγκαίες στη διάδραση ανθρώπου-χώρου. Ταυτόχρονα, τα έπιπλα προσδίδουν ιδιότητες στους χώρους, καθώς διαμορφώνουν το εσωτερικό κενό και επομένως το εσωτερικό περίγραμμα που πλαισιώνει τη ζωή του κατοίκου. Όντας μικροκλίμακα, επηρεάζουν έντονα μικρότερους χώρους, ενώ η παρουσία τους εξασθενεί όταν τοποθετούνται σε περιβάλλοντα μεγάλων διαστάσεων. Ανάλογα με τη διάταξή τους και τη σχέση τους με τους τοίχους, οδηγούν στην δημιουργία «καθαρών» ή υπολειμματικών χώρων και συμπαγών ή επιμερισμένων μορφών.

Από τη μελέτη, διακρίθηκαν τέσσερις τυπολογίες χώρου που βασίζονται στη σχέση επίπλου και τοίχου:





## Η ΠΕΡΙΟΧΗ

Παράδειγμα εφαρμογής του κώδικα ανάγνωσης χώρου αποτελεί η επέμβαση στην περιοχή του Βόλου: πλατεία Τελωνείου, διατηρητέα αποθήκη, τμήμα της συνέχειας της παραγοράς. Η περιοχή αυτή συγκεντρώνει χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τις βασικές ιδιότητες του κώδικα επομένως, προσφερόταν για μετάφραση και επεξεργασία σύμφωνα με αυτόν. Η επιλογή της πραγματοποιήθηκε με βάση τα εξής κριτήρια:

κενό-πλήρες:

στην περιοχή βιώνεται ξεκάθαρα η αλληλουχία κενού και πλήρους. Η πέτρινη αποθήκη χαρακτηρίζεται από στιβαρή όψη με ελάχιστα ανοίγματα, η επαφή της περιοχής με το λιμάνι διακόπτεται έντονα με διαχωριστικό τοίχειο, το κτήριο της ένωσης λιμενεργατών στρέφει την πίσω όψη του στην περιοχή της επέμβασης και επομένως μεταφράζεται ως μία ακόμη επιφάνεια διαχωρισμού, το υπάρχον στέγαστρο ανάμεσα στην περιοχή και το πάρκινγκ αυτοκινήτων πίσω από το χαρακτηριστικό κτήριο με τις καμάρες αποτελεί πλαίσιο του συνδυαστικού κενού που ενώνει τις δύο περιοχές. Το κτήριο με τις καμάρες μεταφράζεται ως πορώδης δομή που επιτρέπει την επικοινωνία εσωτερικού εξωτερικού μέσω της διαπερατής του όψης, ενώ παράλληλα η στοά του αποτελεί έναν ενδιάμεσο χώρο που συγκεντρώνει ιδιότητες εσωτερικού και εξωτερικού περιβάλλοντος. Τέλος, το κενό που περιγράφεται από το εξωτερικό περίγραμμα των παραπάνω δομών (η πλατεία), δεν παύει να αποτελεί αστικό κενό.

διάσταση:

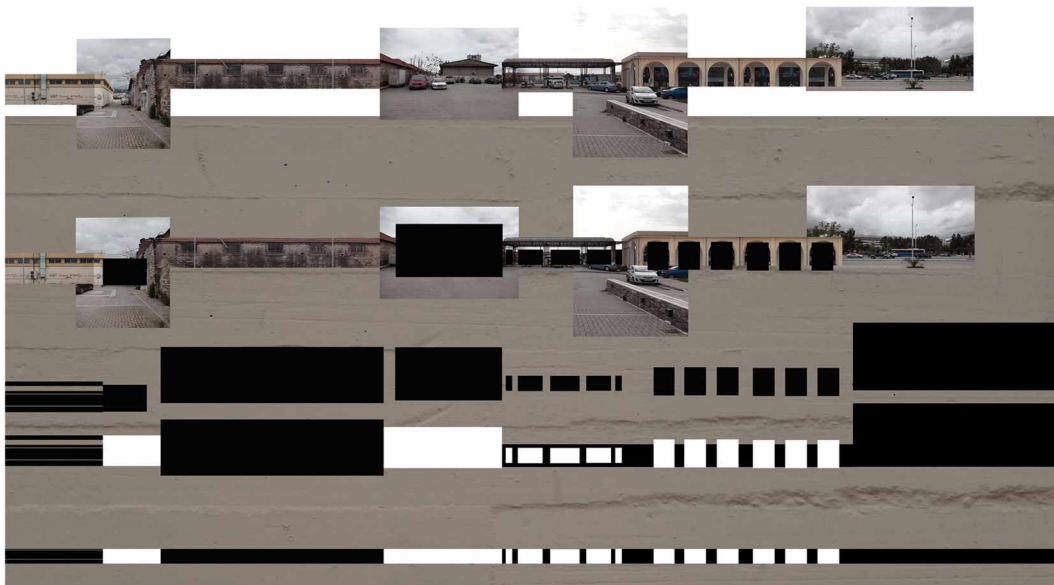
οι αναλογίες των κτηρίων της περιοχής είναι κοντινές με αυτές των αρχικών μονοκατοικιών μελέτης, στα κενά των οποίων νοητά «χωρούσαν» τα έπιπλα-δομές. Πιο συγκεκριμένα, τα κτήρια της περιοχής δεν ξεπερνούν σε ύψος τα 6μ και δεν αναπτύσσονται σε ορόφους.

κενό-άδειο:

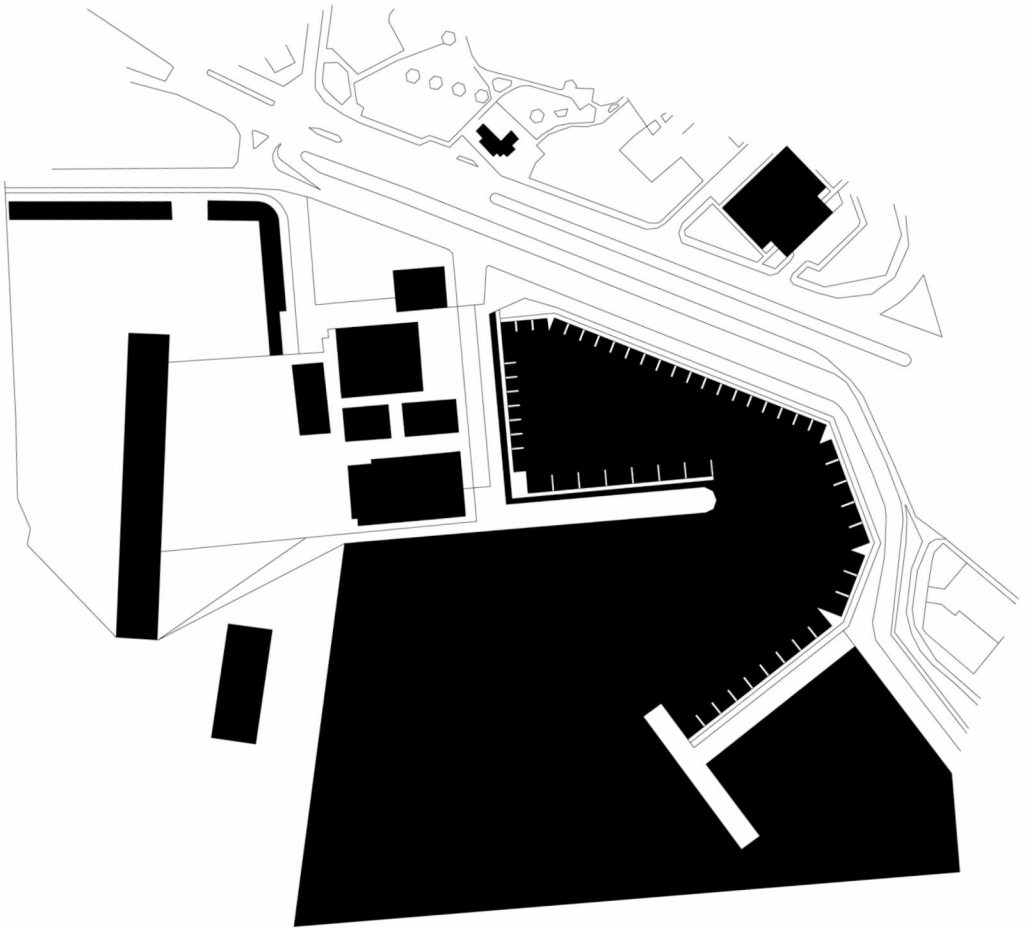
χρησιμοποιώντας την ευρύτερη ερμηνεία του κενού ως άδειο-χωρίς χρήση, ολόκληρη η περιοχή μελέτης αποτελεί αυτή τη στιγμή ένα μη αξιοποιήσιμο κενό, μια παύση της αστικότητας.



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΚΕΝΟΥ-ΠΛΗΡΟΥΣ

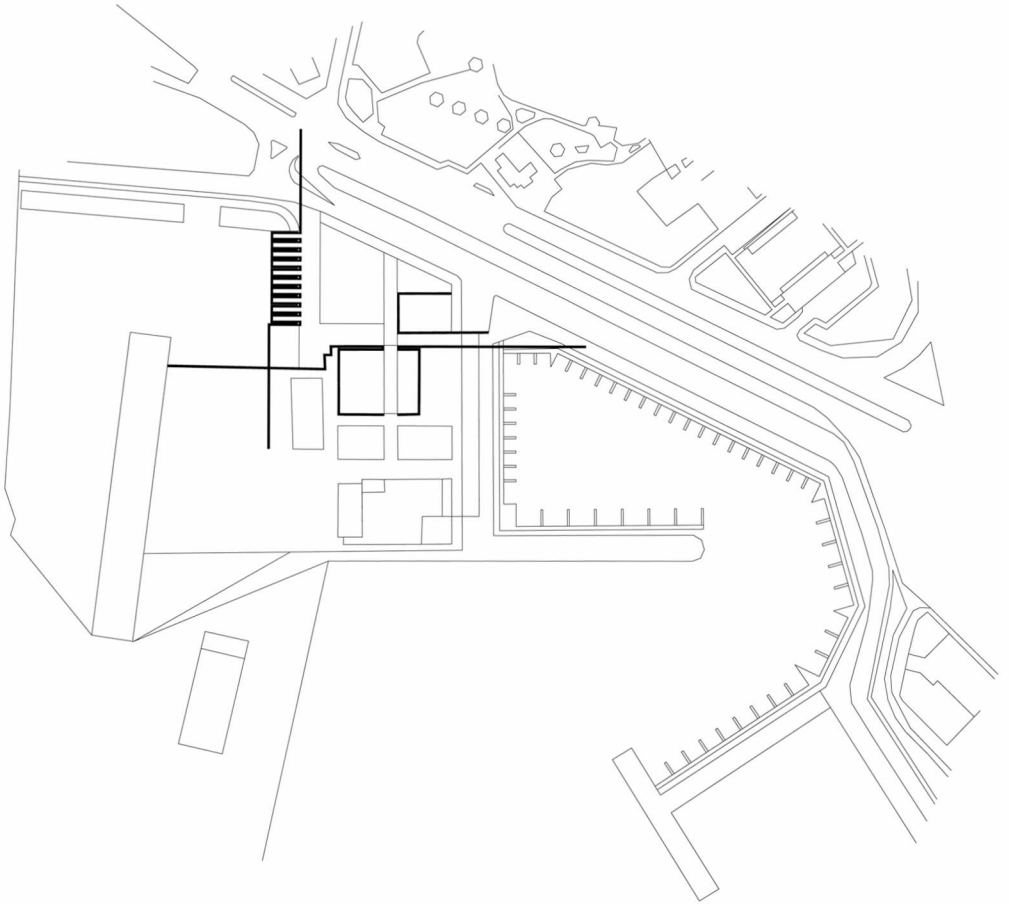




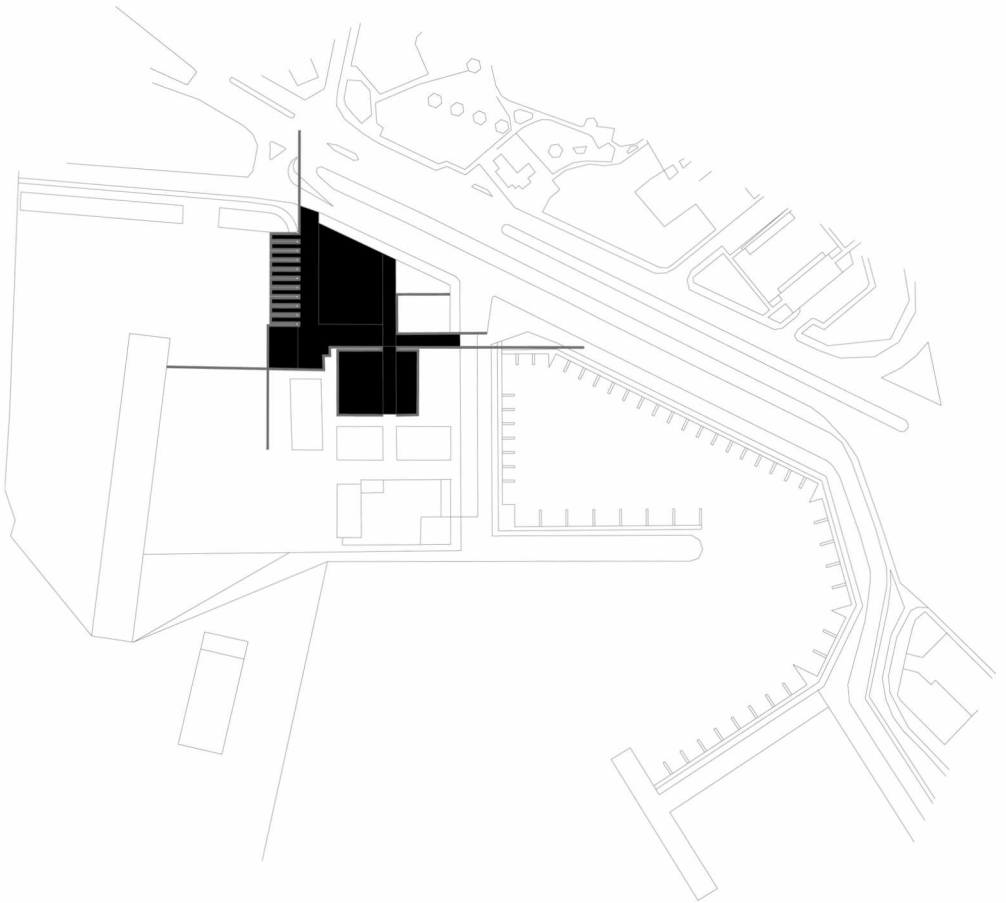




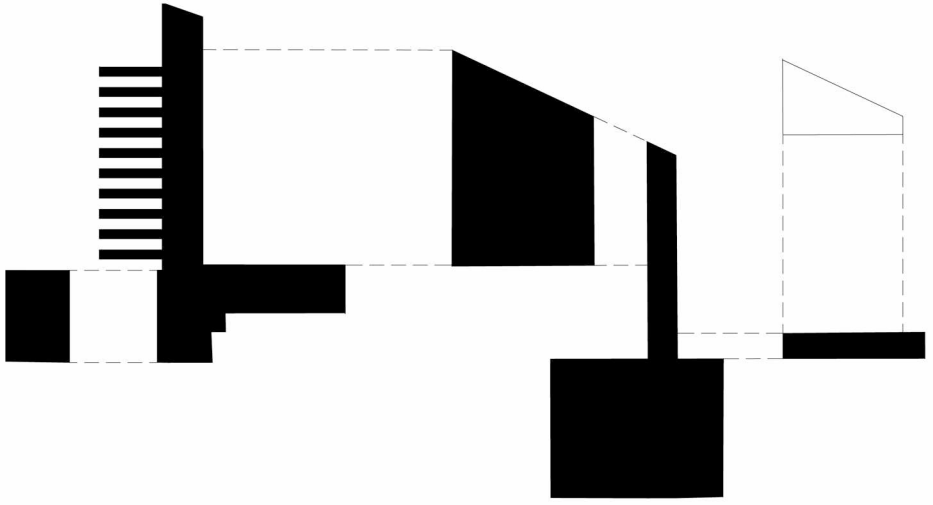




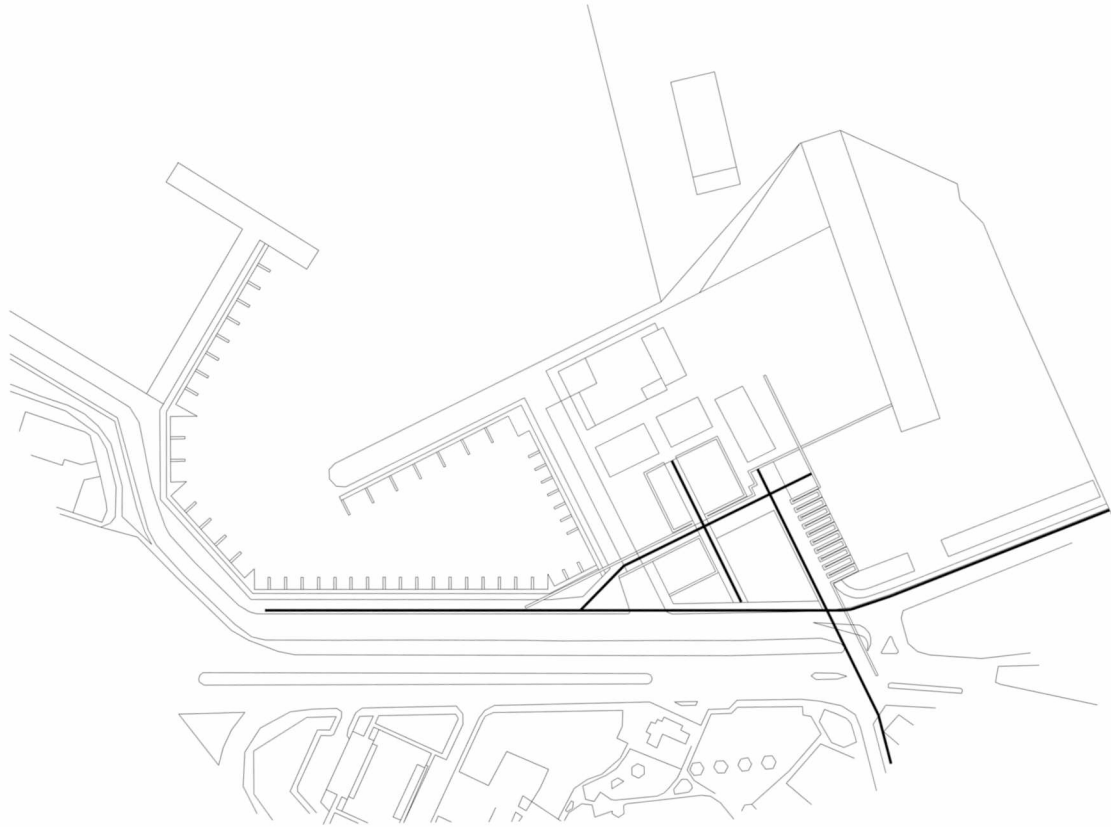










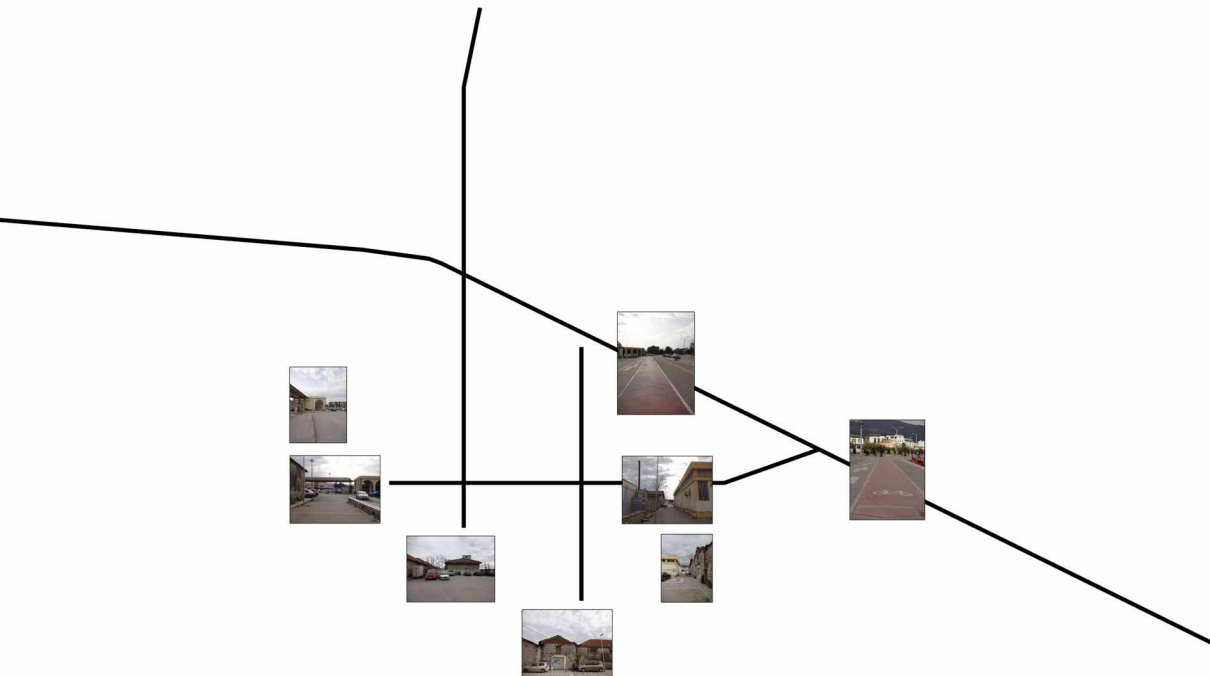




πορτη δίοδοσαν χώρο







Ολοκληρώνοντας, στην περιοχή πραγματοποιήθηκαν οι εξής παρεμβάσεις:

Τοποθετήθηκε τοίχος προβολών κάτω από το υπάρχον στέγαστρο, που συνέδεε την πλατεία του τελωνείου με το πάρκινγκ αυτοκινήτων πίσω από το χαρακτηριστικό κτήριο με τις καμάρες. Με αυτόν τον τρόπο, επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός της περιοχής και εντείνεται ο χαρακτήρας της, καθώς ο στεγασμένος χώρος λειτουργεί ως υπαίθριο σημείο συνάθροισης των επισκεπτών, οι οποίοι μπορούν να παρακολουθήσουν προβολές σχετικές με τα δρώμενα στην περιοχή ή ενημερωτικές σχετικά την πόλη του Βόλου. Η επικοινωνία ανάμεσα στην περιοχή και το πάρκινγκ διασφαλίζεται μέσω ανοιγμάτων στο πλάι. Ο τοίχος αυτός αντιστοιχεί στην τυπολογία 0 του κώδικα ανάγνωσης χώρου.

Διαμορφώθηκαν επιμέρους έπιπλα διαφορετικών διαστάσεων με δυνατότητα αναδιτάξης της οργάνωσής τους, ώστε να παρέχουν σημεία στάσης κάτω από το στέγαστρο και να προσελκύσουν τη συγκέντρωση πλήθους. Τα έπιπλα ανήκουν στην τυπολογία 4 του κώδικα ανάγνωσης.

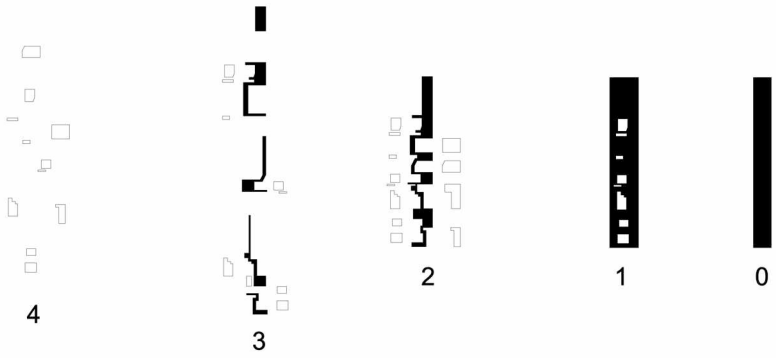
Στην διατηρητέα αποθήκη της περιοχής, τοποθετήθηκε τοίχος-έπιπλο (τυπολογία 1), προς εξυπηρέτηση της αίθουσας εκθέσεων. Ο τοίχος αυτός στην κλειστή του εκδοχή λειτουργεί ως διαχωριστικό του χώρου και πολλαπλασιάζει την εκθεσιακή επιφάνεια, ενώ ανοίγοντάς τον, μπορεί κανείς να αφαιρέσει και να χρησιμοποιήσει τα καθίσματα που βρίσκονται στο

εσωτερικό του. Εάν αφαιρεθούν τα καθίσματα, η επιφάνεια αποθήκευσής τους μπορεί να φιλοξενήσει εκθέματα στις εγκοπές που προκύπτουν, ενώ η άλλη πλευρά λειτουργεί ως εκθεσιακή επιφάνεια.

Σε κάποια καταστημάτων του κτηρίου της συνέχειας της παραγοράς, είχε αφαιρεθεί ο διαχωριστικός τοίχος, διπλασιάζοντας την διάστασή τους. Στην περίπτωση που λόγω αλλαγής της χρήσης, χρειάζεται εκ νέου ο επιμερισμός τους, τοποθετείται τοίχος-έπιπλο της τυπολογίας 2. Παράδειγμα επίλυσης της δομής αυτής: τοίχος-έπιπλο ως διαχωριστικό χώρου φύλαξης αποσκευών και καταστήματος με εξοπλισμό ποδηλάτου.

Στην πλατεία, τοποθετείται δομή της τυπολογίας 3, η οποία συνδιαλλάγεται με τα απέναντί της καταστήματα, μέσω της υπαίθριας αγοράς που φιλοξενεί στην μια της όψη. Ταυτόχρονα επιδιώκεται η σχέση της με τον κενό χώρο της πλατείας, καθώς στην άλλη όψη, διαμορφώνονται σημεία στάσης και ξεκούρασης.

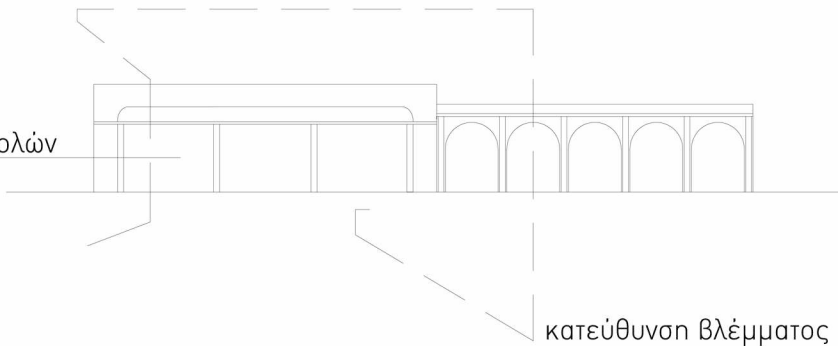








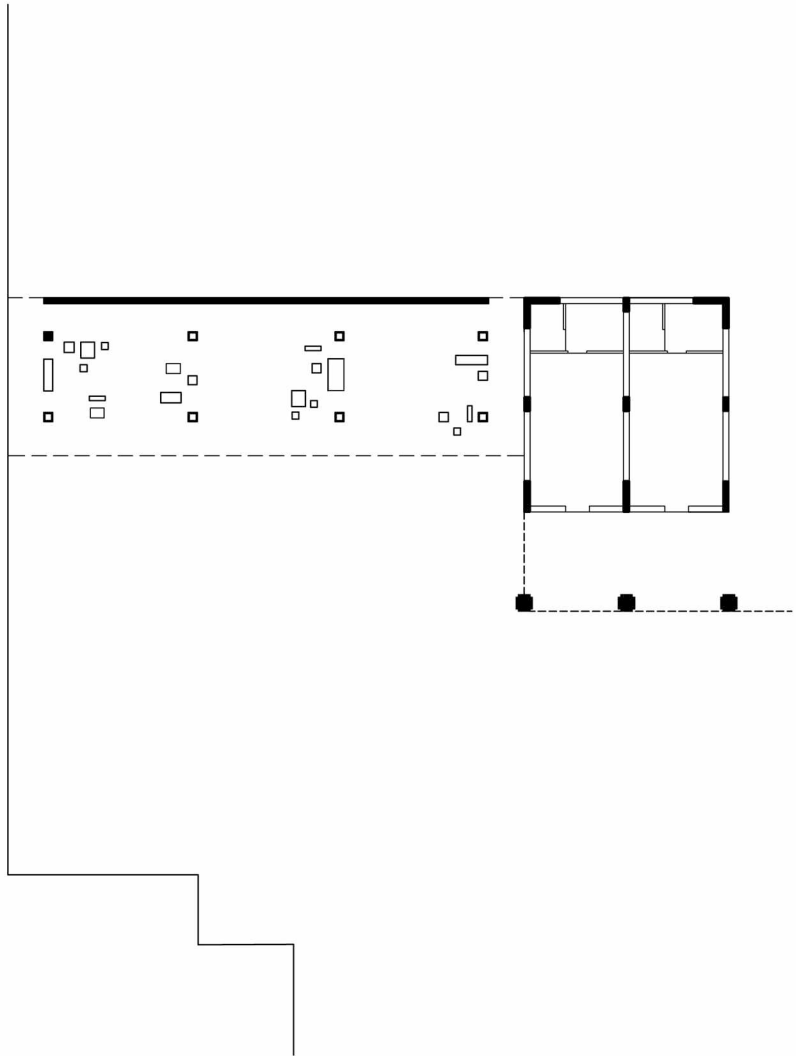
τοίχος προβολών



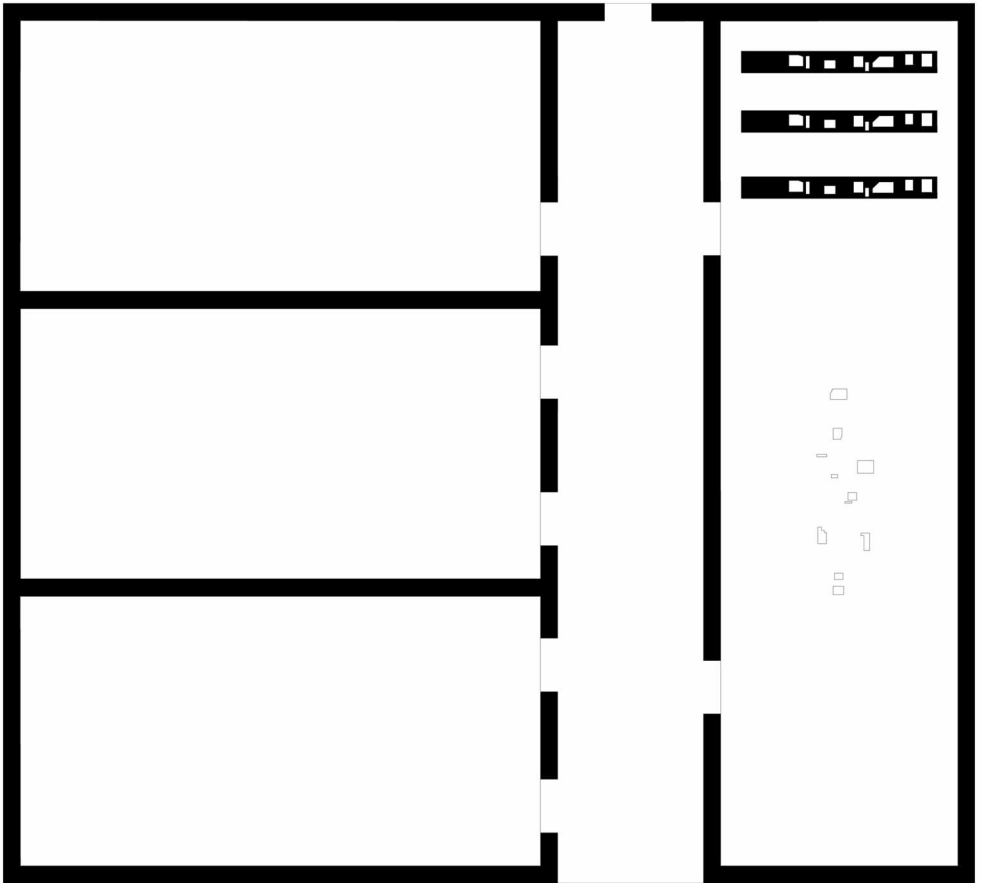
κατεύθυνση βλέμματος



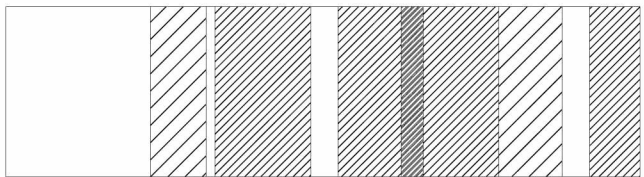
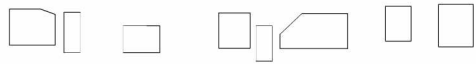
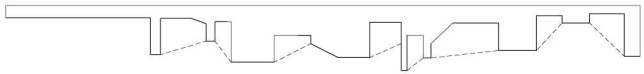
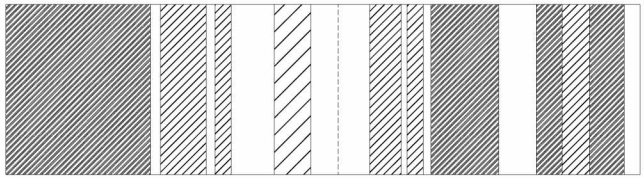
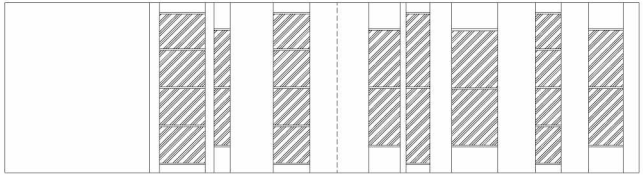
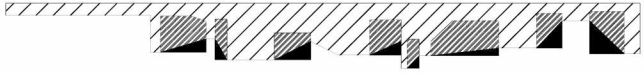




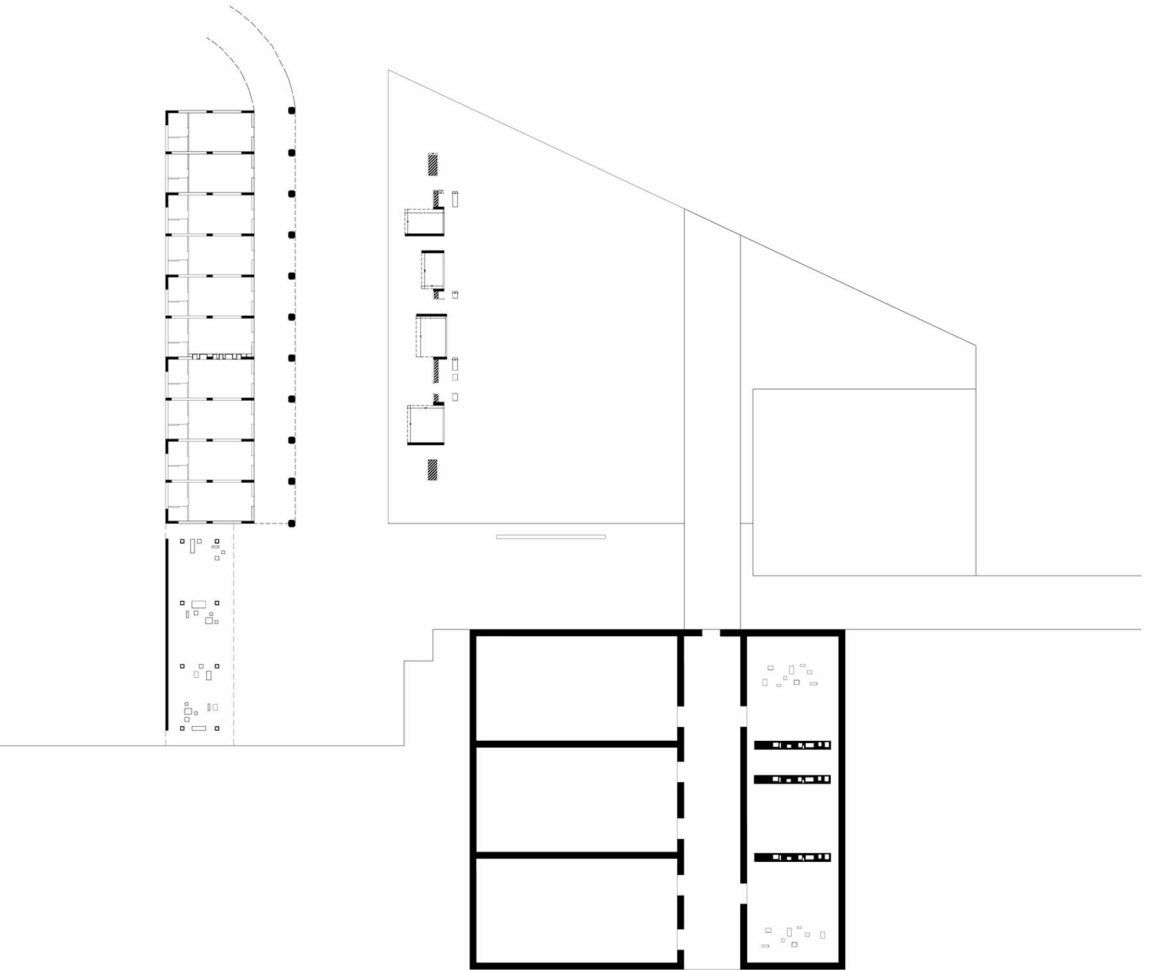










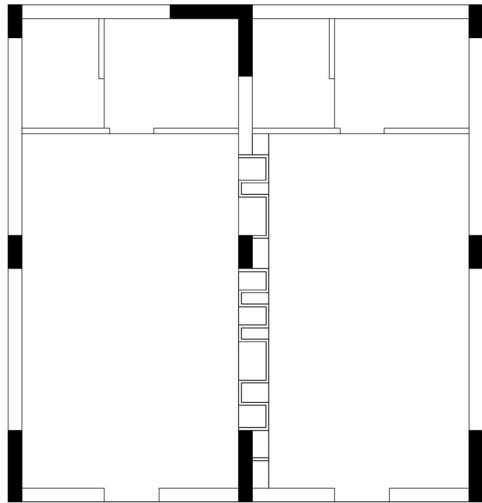












## Συσχετισμός κώδικα και περιοχής

Οι τυπολογίες του κώδικα είναι διαμορφωμένες έτσι, ώστε να συμβάλλουν στην παραγωγή χώρων με διαφορετικές ιδιότητες. Για παράδειγμα, όταν ο τοίχος που εμπεριέχει έπιπλα βρίσκεται στην κλειστή εκδοχή του (τα έπιπλα βρίσκονται στο εσωτερικό του), τότε δημιουργείται μια καθαρή επιφάνεια τοίχου και ο αρνητικός χώρος που προκύπτει αποτελεί επίσης ένα καθαρό κενό. Στην αναπτυγμένη του μορφή, τα έπιπλα πλέον χρησιμοποιούνται ανεξάρτητα και τοποθετούνται ελεύθερα στον χώρο, ενώ από καθαρός τοίχος έχει μετατραπεί σε τοίχο με εγκοπές-προεξοχές. Ο αρνητικός χώρος που δημιουργείται αποτελεί υπολειμματικό κενό.

Ανάλογα με το περιβάλλον που τοποθετείται ο τοίχος, διαφοροποιούνται ακόμα περισσότερο οι παραγόμενοι χώροι. Για παράδειγμα, τοποθετώντας τον σε ένα “κλειστό κενό” (διατηρητέα αποθήκη), σε συνδυασμό με τους περιβάλλοντες τοίχους εντείνει την αίσθηση κλειστού χώρου. Γι’ αυτό το λόγο πιο εύκολα χρησιμοποιείται στην κλειστή του εκδοχή, ώστε να αποθηκεύονται στο εσωτερικό του τα έπιπλα, όταν δεν χρησιμοποιούνται και να παραμένει ελεύθερος ο χώρος.

Στην περίπτωση τοποθέτησής του σε ένα “ανοιχτό κενό” (πλατεία), λειτουργεί καλύτερα η ανοιχτή του εκδοχή, αφού δημιουργεί εγκοπές και προεξοχές τις οποίες μπορούν να εκμεταλλευτούν οι επισκέπτες.

Ολοκληρώνοντας, ανάλογα με την εκάστοτε

λειτουργία που θέλει κάποιος να εντάξει σε μια περιοχή, επιλέγεται η τυπολογία που την εξυπηρετεί. Στο παράδειγμα της αποθήκης, η κλειστή εκδοχή αποθηκεύει τα έπιπλα και δημιουργεί καθαρές επιφάνειες, ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο χώρος ως εκθεσιακός. Η χρήση των τυπολογιών εξυπηρετεί λειτουργίες, αλλά δεν στοχεύει μόνο στην επίτευξη της λειτουργικότητας. Στόχος είναι μέσω της επιλογής μιας τυπολογίας να μεταβάλλονται οι ιδιότητες του χώρου (δημιουργώντας κλειστά μέρη σε ένα “ανοιχτό κενό” ή ανοιχτά μέρη σε ένα “κλειστό κενό”) ή να εντείνονται (κλειστά μέρη σε “κλειστό κενό”, ανοιχτά σε “ανοιχτό κενό”).

Το έπιπλο ως εργαλείο αρχιτεκτονικού σχεδιασμού:

Το έπιπλο επηρεάζει τον αρχιτεκτονικό χώρο, καθώς ως τρισδιάστατη κατασκευή προσφέρει χωρικές εμπειρίες, δημιουργώντας ενδιάμεσους χώρους με την έννοια της χωρικής μετάβασης σε αρχιτεκτονικά κελύφη. Μια αρχιτεκτονική κλίμακα πιο κοντά σε εκείνη του ανθρώπινου σώματος είναι αυτή του επίπλου. Η ενδιάμεση κλίμακα, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως xs architecture\_xl furniture, αποτελεί την οριακή στιγμή που η κατασκευή διατηρεί βασικές αρχές της αρχικής της μορφής και δομής υπό άλλες συνθήκες. Αλλάζοντας την κλίμακα του επίπλου και μεγαλώνοντάς την προς την κατεύθυνση της αρχιτεκτονικής, δημιουργείται μια ενδιάμεση κλίμακα που αποτελεί το ενδιάμεσο μέσα-έξω. Το ίδιο ισχύει και με την αρχιτεκτονική κλίμακα, μικραίνοντάς την δημιουργείται μια μέγα-κλίμακα επίπλου. Δημιουργείται δηλαδή, μια κατασκευή που φέρει ιδιότητες αρχιτεκτονικής, αλλά και επίπλου.<sup>4</sup>





1. Hall Edward Twitchell, The Hidden Dimension, New York, Anchor books, 1982, κεφ. The Anthropology of Space: An Organising Model, σ. 153.
2. ηλεκτρονική πηγή: [www.wikipedia.org](http://www.wikipedia.org)
3. ηλεκτρονική πηγή: [3rdlifekaidie.com](http://3rdlifekaidie.com)
4. ερευνητική εργασία: Ψωμάδη Σταυρούλα, (Ευ)Τοπία Επιπλο\_ποιίας, Η δημιουργία μικρό-τοπίων μέσα από το σχεδιασμό επίπλου-κατασκευής, 2012, κεφ. Η Κλίμακα, σ.20